

Kako se je lisica rešila.

Lisicičo držala
Hijéna je v zobéh
In kremplje v njo tiščala,
Imela jo pri tleh,
V tej stiski se oglási;
Prilizneno, počasi:

„O lev predobrohotni,
O leopard junak,
O panter netogotni,
O tiger korenják!
Zaklad si vse vrlíne
In kralj zverij družine.

O srce tvoje milo
Usmili mene se,
Povsodi bom v plačilo
Zvestó slavila te
Iz krempljev me izpústi,
Izpústi iz čeljústi.

Prav sama kost in koža
Nič drugzega me ní,
Slabo po grlu boža,
Kdor s tačim se gostí,
Preveč se ponižuješ
Do teh koččic, al' čuješ?“

Vse nič ni pomagalo,
Hijéno glad morí —
Zdaj zbere, kar ostalo,
Lisica vse moči:
O ti pošast, hudóba,
Peklenska ti podoba.

Oj grbasta pokvéka,
Ti škilasto okó;
Prokleta si od véka,
Sovraži te vsakdó,
Le boj se zmaj strupéni,
Če prideš v kremplje méni!“

„Kakó se maščevala
Nad mano bodeš ti?“
A ko je to vprašala
Odneha z zobmi —
Lisica v gozd zbežala
Pa se je — maščevala.

(Po Rückertu J. Gruden.)

Zajci.

Vnekem gozdu je veter pihal in po drevesih je jelo listje zeló šumeti. Zajci to čuvši, zeló se ustrašijo ter začnó bežati drug preko drugega proti nekej mlaki, v katerej je bilo mnogo žab, ki so se ravno solnčile zunaj na suhem. Žabe videč, kako zajci bežé, ustrašijo se tudi one ter poskačejo vse v vodo.

To vidijo prestrašeni zajci, in jeden izmej njih zavpije: „Stojte! Čimu bežimo? Ali ne vidite, da nas je le šum listja oplašil? Res bi nas moralo biti sram, da smo taki plašljiveci; ali ne vidite, da je še mnogo večjih strahopetnežev nego smo mi in to so žabe, ki so vse nakrat poskakale v vodo, ko so ugledale nas. Ej, to smo mi vender še vedno junaki v primeri s temi boječimi žabami!“

Kaj se učite, otroci, iz te basni?

Smiljan.

